

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-150/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. L. iz R., kojeg zastupa A. B., odvjetnik iz V., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., radi poništenja rješenja u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 13. lipnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja.

Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/16-01/441., urbroj: 401-01/06-17-05 od 8. svibnja 2017.

Poništava se rješenje S. – o. a., klasa: 050-02/15-01/3., urbroj: 539-017011/2009-16-2 od 19. srpnja 2016“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika od 8. svibnja 2017. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja o prigovoru S. – o. a. od 19. srpnja 2016. Tim prvostupanjskim rješenjem je odbijen prigovor tužitelja kao neosnovan, podnesen protiv obavijesti S. – o. a. od 7. listopada 2015., koju je tužitelj zaprimio u povodu zahtjeva od 6. kolovoza 2015. U tom zahtjevu zatraži od navedenog tijela javne vlasti očitovanje odnosno odgovore na pitanja o postupanju tog tijela u popunjavanju radnih mjesta službenim osobama koje su stavljene na raspolaganje i kojima je prestala služba istekom roka raspolaganja, temeljem odredbe članka 122. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.), u vezi s člankom 65. stavkom 1. Zakona o sigurnosno – obavještajnom

sustavu („Narodne novine“ 79/06. i 105/06.- ispravak).

Tužitelj je podnio upravnu tužbu u kojoj traži poništavanje rješenja tuženika i prvostupanjskog rješenja sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 96/16. i 29/17. - nadalje u tekstu: ZUS), pri čemu upire na pogrešnu primjenu materijalnog prava, koje je smatra dovelo i do nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja odnosno do pogrešnog zaključka o činjenicama bitnim za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja.

Nastavno u tužbi iscrpnom navodi kronologiju događaja te navodi na koja je sve pitanja potrebno odgovoriti tijekom postupka. Konačno upire i na odstupanje od već ustaljene prakse u postupcima koji se tiču radno pravnih statusa državnih službenika, osobito kod prestanka službe ali i ponovnog prijma u državnu službu osoba kojima je prestala služba nastupom određenih okolnosti, a prestankom kojih je došlo do ponovnog zapošljavanja takvih službenika.

Prema mišljenju tužitelja tuženik je nezakonito postupio jer je odlučivao u drugom stupnju iako je bio nadležan Odbor za državnu službu, te su pogrešno primijenjene odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, iako je trebalo primijeniti odredbe Zakona o državnim službenicima i namještenicima („Narodne novine“ 27/01.), Kolektivnog ugovora od 1. siječnja 2002., te odredbe Zakona o sigurnosnim službama („Narodne novine“ 32/02. i 38/02.).

U tužbi ponavlja da je tražio uvid u činjenice o ostvarivanju njegovih statusnih prava iz službeničkih odnosa u odnosu na status njegovih kolega koji su također nakon prestanka državne službe stavljani na raspolaganje. Pri tome iscrpno navodi razloge zbog kojih smatra da nije bilo zakonske osnove za uskratu traženih podataka, prema mišljenju tužitelja nužnih za ostvarenje daljnjih prava na rad i u svezi rada.

Također da je u svrhu toga trebalo deklasificirati Pravilnik o unutarnjem redu sa Sistematizacijom radnih mjesta klasa: 200-01/03-01/04, urbroj: 5030109-03-02 od 15. svibnja 2003., a koji nije na snazi od 2006. godine, kao dokument iz kojeg su proizašli traženi podaci, pri čemu se poziva tužitelj i na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-5100/2012 od 15. listopada 2014. iz koje proizlazi da su objavljeni identifikacijski podaci uposlenika S. – o. a.

Tužitelj u tužbi dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da se nisu mogli uskratiti traženi podaci potrebni za ostvarenje njegovog statusnog pitanja, te obrazlaže i tvrdnju zbog koje smatra rješenje tuženika nezakonitim, jer je utemeljeno na pogrešnim zaključcima u svezi bitnih činjenica. Stoga predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika od 8. svibnja 2017. i rješenje S. – o. a. od 19. srpnja 2016.

U tužbenom zahtjevu izričito traži da se održi javna rasprava u skladu s člankom 7. stavkom 1. ZUS-a.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ostaje kod već iznesenih razloga u osporenom rješenju, te поближе obrazlaže razloge zbog kojih tužbene navode smatra u cijelosti neosnovanima. Stoga predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske tužbeni zahtjev odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke, te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika, te je temeljem razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev nesnovan.

Predmetni spor je sud riješio bez održavanja rasprave, prethodno ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja, odnosno činjenice odlučne za donošenje pravilnog rješenja te da razlozi zbog kojih se osporeno rješenje pobija ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

Tuženik je u rješenju iscrpno obrazložio stajališta kao i zaključke na kojima temelji rješenje, a prema ocjeni ovog suda u takvoj situaciji nije bilo potrebno održavanje rasprave, iako je to tužitelj

u tužbi zatražio.

Nadalje, iz podataka spisa predmeta proizlazi da je rješenjem S. – o. a. od 19. srpnja 2016. odbijen kao neosnovan prigovor tužitelja protiv obavijesti tog tijela od 7. listopada 2015., koju je zaprimio u povodu zahtjeva od 6. kolovoza 2015.

U tom zahtjevu je zatražio očitovanje odnosno odgovore na pitanja o postupanju u svezi popunjavanja radnih mjesta službenim osobama stavljenim na raspolaganju i kojima je prestala služba istekom roka raspolaganja, o kojem zahtjevu je i prema ocjeni ovog suda pravilno odlučeno kao o zahtjevu za pristup informacijama. Stoga je o tom zahtjevu odlučeno primjenom odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama, a člankom 1. stavkom 4. tog zakona je propisano da se odredbe tog zakona ne primjenjuju na informacije za koje postoji obveza čuvanja tajnosti, sukladno zakonu koji uređuje Sigurnosno – obavještajni sustav Republike Hrvatske.

Također je tuženik iscrpno obrazložio razloge zbog kojih je u predmetnom slučaju pravilno primijenjeno materijalno pravo, te osnovana tvrdnja tužitelja kojom osporava nadležnost tuženika za odlučivanje u ovom postupku, koje obrazloženje prihvaća i ovaj sud u cijelosti.

Temeljem pravilne primjene materijalnog prava je zaključuje tuženik prvostupanjskim rješenjem pravilno zaključeno da niti sukladno odredbama propisa koji uređuju Sigurnosno – obavještajni sustav Republike Hrvatske, nema zakonskog uporišta da bi se razmatrala mogućnost pristupa informacijama koje je tužitelj u zahtjevu zatražio. Stoga je i u tom pravcu žalbene navode tužitelja tuženik ocijenio neosnovanima.

Slijedom naprijed navedenog proizlazi da je rješenje tuženika doneseno temeljem pravilne primjene materijalnog prava, uz pravilno obrazloženje razloga za uskratu tražene informacije, koje prihvaća i ovaj sud u cijelosti.

Dodaje se k tome, da je tuženik pravilno zaključio iako je tijekom prvostupanjskog postupka bilo nedostataka, da isti ne utječu na rješenje predmetne upravne stvari iz poblize navedenih razloga, pa je pozivom na odredbu članka 116. stavka 1. točke 2. Zakona o općem upravnom postupku, odbijena žalba kao neosnovana. Ovaj sud ocjenjuje da takvim postupanjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Slijedom naprijed navedenog je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, valjalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 13. lipnja 2018.

Predsjednica vijeća:
Sanja Štefan, v.r.